

Socialdemokratiets boligpolitik bliver partiets undergang i hovedstaden

Henrik Valeur, 2019

Socialdemokratiet fører en by- og boligpolitik i hovedstaden, som underminerer dets egen vælgertilslutning.

Ved folketingsvalget i 2019 vandt Socialdemokratiet regeringsmagten på Christiansborg, men i Københavns Storkreds havde partiet sit formodentligt dårligste valg nogensinde med kun 17,2 procent af stemmerne.

Selvom Socialdemokratiet stadig var det parti, der opnåede flest stemmer, opnåede både Enhedslisten, Radikale og Venstre næsten samme stemmeprocent.

Tilslutningen til Socialdemokratiet er også faldet ved kommunalvalgene i København. Her har Socialdemokratiet i næsten hver eneste valgperiode fra 1909, da kvinder for første gang havde stemmeret, frem til begyndelsen af 1960'erne, haft absolut flertal i borgerrepræsentationen.

Siden er det gået støt tilbage, så man ved seneste kommunalvalg i 2017 kun opnåede 15 af 55 pladser i Borgerrepræsentationen.

Fundamentet smuldrer

København var engang det sted i landet, hvor socialdemokraterne stod stærkest og sikrest, men i nyere tid er det sikre fundament smuldret.

Det er der naturligvis mange grunde til. Det er dog påfaldende, hvordan det falder

sammen med den by- og boligpolitik, som man i samme periode har ført i hovedstaden.

Under de socialdemokratiske overborgmestre Urban Hansen (1962 til 1976) og Egon Weidekamp (1976 til 1989) gennemførte man en række meget omfattende bysaneringsprojekter, og under Jens Kramer Mikkelsen (1989 til 2004) og nu Frank Jensen (siden 2010) har man siden da gennemført en række meget omfattende byudviklingsprojekter.

Først blev store grupper af socialdemokratiske vælgere flyttet ud af byen til den nye "velfærdsby" på Vestegnen, hvorefter store grupper af liberale vælgere flyttede ind i de nye bydele Ørestad, Islands Brygge, Teglholmen/Sluseholmen og Nordhavnen.

I alle disse fire bydele var Venstre klart den største stemmesluger ved det seneste folketingsvalg, mens Radikale Venstre kom ind på en sikker andenplads. Udviklingen af "de neoliberale bydele" er baseret på spekulation i det private boligmarked til forskel fra byerne på Vestegnen, hvor de almene boligselskaber styrer udviklingen.

I begge tilfælde er udformningen dog præget af den samme mangel på fantasi og mangel på muligheder for, at beboernes egen fantasi kan udfolde sig. I stedet stimuleres en individualistisk forbrugskultur.

Byerne har travlt med selvros

I det gamle Sydhavn, en bydel, som hidtil har undgået de store forandringer, og hvor Socialdemokratiet indtil for nylig har stået meget stærkt, vil man nu fratage folk deres grønne, rekreative arealer for at bygge mere nyt.

Dette skal ifølge overborgmester Frank Jensen være med til at finansiere anlæggelsen af mere metro. Spørgsmålet er, om metroen er prisen værd, hvis prisen er, at vi mister vores fælles grønne områder?

Overborgmesteren var for nylig vært for en komsammen af pinger fra andre af verdens storbyer, som hævder, at de – byerne – gør mere for at bekæmpe klimaforandringerne end nationalstaterne. De havde i hvert fald travlt med at rose sig selv og hinanden for alt det, som de gerne vil gøre for klimaet.

Men løsningen på klimaproblemet er næppe at bygge mange flere boliger for at få råd til at anlægge endnu mere metro. Løsningen er nok snarere at udnytte det allerede eksisterende mere fornuftigt.

Frank Jensen fjerner ildsjæle

Hidtil er de fleste reelle forsøg på at gøre vores levevis mere bæredygtig kommet fra folk selv.

Et af de mest radikale forsøg er Fredens Havn i Erdkehlgraven på Holmen, hvor en broget skare af aktivister, kunstnere og socialt udsatte personer forsøger at leve med et minimalt ressourceforbrug i harmoni med naturen og på naturens betingelser.

Her er nogen, som faktisk forsøger at gøre noget ved problemet, og hvad er så overborgmesterens svar? Jo, det er såmænd at afsætte ti millioner kroner til at fjerne dem.

Hvorfor ser Socialdemokratiet det ikke som sin opgave at hjælpe den slags forsøg og i øvrigt tilskynde til mange flere? Ikke fordi vi alle skal leve på den måde, men for, at vi kan lære, og for at de, der gerne vil prøve at leve på en anden og mere bæredygtig måde, også har mulighed for det.

Denne artikel har været publiceret som debatindlæg i Altinget, 28 oktober 2019.

This article may be copied or reprinted for noncommercial purposes as long as proper citation standards are observed (author, title, date).